

ved, der er saa mange Ofre for selve Livets Vilkaar med nedarvede Egenskaber, daarlig Opfostring, vanskelige Vilkaar at leve under, saa jeg vil ikke en Gang bruge stærke Ord imod dem, man kalder Bundfaldet, Vagabonder og Døgenigter. Men selv om man maa regne med, at der findes saadanne Individuer, som mere burde beklages end egentlig fordømmes, saa ere disse ikke et Udtryk for Underklassen. Underklassen er ikke repræsenteret af en laset og raa eller halvfordrukken Proletar, men den er repræsenteret af en videbegærlig, oplyst, veludrustet Arbejder, der kæmper for sit Lands Interesser Side om Side med Bonde og Borger.

Men jeg vil sige, der er ogsaa en anden Ting, der virker i meget høj Grad til at fremme det Drikkeri, vi nu desværre kende, og som vi gerne vilde have ud af Verden, enten man nu vil se paa Sagen som Ædruelighedsven eller som Afholdsmænd. Det er den skarpe Tilværelseskamp, der jo, hvad Lægerne meget vel ville kunne godtgøre for os, medfører, at i samme Grad, som der slides paa Nervelevet, i samme Grad er der en Tendens til at stimulere sig. De to Ting høre nøje sammen, og det er lige saa klart, at naar Tilværelseskampen skærpes, og der rejser sig en stærk Bevægelse for at lære Mennesker at lade være med at nyde Spiritus, og der rejser sig store Organisationer paa dette Grundlag, saa bidrager det ogsaa til, at man fra den Side, hvor det gælder om at producere spiritusholdige Drikke, i stigende Grad finder Midler til at skaffe disse Drikke Afsætning og gøre dem saa gode som muligt. Saa kan man tvistes om, hvad der skal forstaas ved gode, men de stærke Drikke have i alt Fald udmærkede Bannerførere, de have kapitalstærke Folk bag sig, som, om jeg saa maa sige, kunne lade hele den civiliserede Verden oversvømme af en Spiritusflod, som det er vanskeligt at komme tørskoet over. Men naar det er Tilfældet, maa man heller ikke gaa saa stærkt i Rette med dem, som der, hvor Konkurrencen skaber saadanne Resultater, ofte drukne i Floden. Det er Tilfældet, at hvor Menneskene have let ved at blive fristede, hvor der er en lille Svaghed hos dem selv, og hvor Fristelsen er stærk, der vil Faldet komme saa meget desto snarere. Jeg skal her slet ikke komme ind paa en Teori, som er fremsat af en kendt god, dansk Mand, nemlig Tandlæge Bramsen, som siger, at der for Slægtens Skyld intet andet er at gøre end lade Drankerne drikke sig ihjel. Det vilde være det hel-

digste, men herimod protesterer Menneskefølelsen og ogsaa Erfaringen. — Jeg kan for Resten i denne Forbindelse lyse efter et Lovforslag, som staar i nær Forbindelse med dette, nemlig Lovforslaget om drikfældige. Thi her, hvor man vil tale om Personlighedens Ret, vil jeg sige, at for mig staar det som noget af det vigtigste, at de drikfældige ikke faa Lov til at ødelægge andre end sig selv. Desværre kan der her undertiden komme en Sentimentalitet ind, som er mindre paa sin Plads. Lad den drikfældige have Lov til at ødelægge sig selv, om han vil, men at give ham Lov til at ødelægge Kvinder og Børn, der ere prisgivne hans daarlige Sindstilstand, det synes jeg er en noget underlig Beskyttelse af Personlighedens Ret. Jeg nævner det i denne Forbindelse, idet jeg erkender, at det ligger noget udenfor Sagen.

Jeg har, idet jeg har fremsat disse Bemærkninger, kun villet tillade mig at paapege et og andet, som det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (Kvist) gav mig Anledning til at dvæle ved, og jeg vil slutte med at ønske, at det foreliggende Forslag maa kunne faa en Affattelse, der tilfredsstiller alle Ædruelighedsvenner, og som, om den end ikke gaar saa vidt, som enkelte indenfor Afholdsleiren ønske det, dog maa være i alt Fald et brugbart Grundlag for et videre Arbejde for alle de Bestræbelser, der kunne bidrage noget til at gøre Befolkningen mere ædruelig, mere modstandsdygtig, mere fysisk og aandelig stærk til Kampen for Tilværelsen. Jeg tror, dette vil være muligt, men jeg vil dog endnu en Gang føje til, at trods alle de gode Tanker og Ønsker, man knytter til Lovforslaget, er for mig Livet mere end Loven.

Ferdinand Nielsen: Det foreliggende Lovforslag afviger paa væsentlige Punkter betydeligt fra det Lovforslag, som Folketinget i Fjor vedtog med 74 Stemmer mod 1, altsaa saa godt som enstemmigt, og jeg vil straks bemærke, at jeg beklager dette. Det forekommer mig, at det Lovforslag, som vi nu have faaet tilbage fra Landstinget, er betydeligt ringere, ikke blot i Omfang, men ogsaa i Indhold, end det, som dette høje Ting vedtog saa at sige enstemmigt i Fjor. Under alle Omstændigheder kunne vi sige, uden at udtale for meget, at Beværterloven i Landstingets Affattelse i høj Grad har indskrænket Befolkningens Indflydelse og Ret til at ordne Forholdene baade i Byerne og ude i Landkommunerne efter deres Ønske, men det fore-